

Tháng Chín, 2021

NIỆM KHÚC VÔ LỜI

Tôi ngồi nhìn lá sang ngang
Mùa thu mộng cũng úa vàng đóm nâu
Con sâu đo mãi vết sâu
Bao đêm ngồi đếm biển dâu cuộc đời!

Tôi ngồi niệm khúc vô lời
Níu thời gian giữ bóng người năm xưa
Chuyện lòng mấy bận nắng mưa
Nhòa phai ký ức, dư thừa lệ rơi.

Tôi ngồi như thể... ngồi chơi
Con đau gặm nhấm... khô môi đợi chờ
Giọt sầu ri rỉ vào thơ
Sương khuya lạnh bóng, trăng mờ ướt mi.

Gió như ru khúc trầm thi
Đêm nghe lá khóc, từ quy gọi tình.

Kiều Mộng Hà
Sept 29th2021

1/-GIA ĐÌNH CỦA TA...

Khi bước đi vội vã trên lề đường,
Một người bộ hành chen lấn khi đi ngang tôi,
“Ồ! Xin lỗi ông” - Tôi nói với ông ta
Ông ấy trả lời: “Tôi cũng xin cô thứ lỗi.
Tôi không nhìn thấy cô!”

Người khách lạ và tôi đã thật lịch sự với nhau.
Đã trao đổi những lời lẽ thật đẹp cho nhau.
Và cả hai chúng tôi tiếp tục con đường của mình sau khi nói “Xin chào!”

Một khi về đến nhà
Thì câu chuyện lại hoàn toàn khác hẳn.
Chúng ta đối xử như thế nào với những người thân yêu của chúng ta...
Trẻ con, vị thành niên và người lớn tuổi?
Bạn có bao giờ nghĩ đến điều đó không?

Sau đó, vào buổi chiều, khi tôi đang làm cơm tối,

Con trai tôi đến sau lưng tôi và đứng im như vậy, không nói tiếng nào.
Trong một lúc vô ý, bất thần tôi quay người lại, và làm cháu ngã.

“Tránh ra đi nào!” , tôi giận dữ quát lên,
“Sao lúc nào con cũng lẩn quẩn bên chân mẹ vậy”!

Cậu bé quay lại và buồn bã bỏ đi.

Tôi không nhận biết được tôi vừa làm cậu bé tổn thương như thế nào.

Đến lúc đi ngủ...

Tôi nghe Thượng Đế nhỏ nhẹ ... nói với tôi:

“Tại sao con thật dễ dàng đối xử với người ngoài đường một cách khả ái
mà lại không thể hành xử như vậy với những người bên cạnh con,

họ yêu mến con và con cũng thương yêu họ vậy?

Con hãy dậy đi và hãy nhìn trên sàn nhà bếp.

Con sẽ thấy một bó hoa thật đẹp ở cửa...

đó là hoa mà con trai con mang về cho con.

Nó đã tự tay hái lấy những đóa hoa đó cho con:

có hoa hồng, vàng và xanh trời.”

Có điều con chẳng hiểu gì cả

Khi nó nhẹ nhàng đến sau lưng con

Là để không làm lộ điều bí mật dành cho con mà con sẽ rất thích thú.

Nhưng con đã không nhìn thấy dòng lệ tràn ra trên má của nó khi con bảo nó tránh đi.”

Tôi đã ngòai dậy rồi đến cánh cửa

và nhìn thấy bó hoa thật đẹp dưới đất.

Chính vào lúc đó tôi mới cảm thấy thật sự đau đớn,

và mắt tôi đã đầm lệ...

Tôi bước đi nhẹ nhàng đến bên giường con và nói với con:

“Dậy đi, con yêu của mẹ, dậy đi con!”

“Đây là những đóa hoa hôm nay con đã hái cho mẹ phải không?”

Con tôi mỉm cười và nói:

“Con đã tìm thấy hoa này bên cạnh một gốc cây

và con đã hái vì con thấy chúng rất đẹp...

đẹp như mẹ của con!

Con biết rằng mẹ rất thích,

nhất là những cánh hoa xanh trời vì con biết mẹ rất yêu màu xanh ấy.”

Tôi nói với con: “Con trai của mẹ, mẹ thật buồn vì đã cư xử rất tệ với con hôm nay”.

Mẹ không nên quát mắng to tiếng với con như lúc chiều.

Con tôi đáp lại: “Ôi, Mẹ ơi, không sao đâu Mẹ.

Dù vậy con vẫn yêu mẹ cơ mà!”

“Con của mẹ, mẹ cũng rất yêu con, con ạ

và mẹ rất thích hoa, nhất là hoa màu xanh trời.”

Lúc ấy, một khoảnh khắc dịu dàng yêu thương làm cho chúng tôi thật gần gũi bên nhau.

Kể từ hôm đó,

Tôi đã học được rằng phải ân cần chăm chút người thân yêu cũng như để ý đến người xa lạ hay đúng hơn là chăm chút thương yêu người thân hơn người xa.
([Khuyết danh - TháiLan dịch](#))

2/- NHỮNG ĐIỀU KHÔNG NÓI RA SẼ LÀM HẠI TA...

Bạn có biết những điều không nói ra sẽ đi về đâu không?
Điều gì bạn muốn làm nhưng đã không thực hiện sẽ đi đâu?
Những cảm giác bạn tự kềm chế sẽ trôi đi đâu?

Ta mong muốn biết bao những việc này sẽ đi vào lãng quên, nhưng bạn biết không, những điều không nói ra sẽ chất chứa trong chúng ta và làm cho tâm hồn ta tràn đầy tiếng kêu thầm lặng. Những điều không thổ lộ biến thành nỗi trăn trở, thành nỗi đau đớn.
Những điều không nói ra biến thành nỗi luyến tiếc, thành giờ khắc lặng trôi. Những điều không nói ra trở thành bồn phận, thành nợ ơn. Những lời nói không được thốt lên sẽ chuyển biến thành sự tức đọa, thành nỗi buồn đau, thành sự bất bình.
Những điều không nói ra sẽ không tự nó biến mất, mà trái lại giết hại chính ta...
([Nguồn: lesmotspositifs - TháiLan dịch](#))

LỘN PHÒNG

Tay xách nách mang tôi quàng giỏ vào vai, hai tay nâng niu bình hoa hồng đỏ thắm bước vào cửa chính của bệnh viện, đứng xếp hàng sau ba người theo đúng luật của mùa Covid. Đến lượt, tôi khai:

- Tôi đến thăm bệnh nhân phòng 4103.

Anh nhân viên bệnh viện check nhiệt độ của tôi và hỏi vài câu liên quan đến an toàn Covid rồi ghi tên tôi, ghi số phòng 4103 vào cái Visitor band xong đeo vào cổ tay tôi và chỉ lối đến thang máy lên lầu 4. Lòng tôi vui vui vì chốc nữa sẽ gặp người yêu của tôi. Anh nằm bệnh viện mấy ngày nay tôi mới có dịp đến thăm anh, mà lại đến bất ngờ chắc anh sẽ ngạc nhiên và vui lắm.

Tôi tìm dãy phòng và số phòng của anh không khó khăn gì. Đứng trước phòng số 4103 tôi sửa lại điệu bộ làm duyên làm dáng và chuẩn bị sẵn một nụ cười tươi như những đóa hồng này và đẩy cánh cửa bước vào. Thấy tấm màn che giường bệnh tôi kéo rẹt một cái cho anh nếu đang ngủ sẽ giật mình thức dậy và thấy tôi anh sẽ... bàng hoàng tưởng trong mơ.

Nhưng tôi mới là kẻ... giật mình, nghe tiếng động mạnh một anh Mỹ đen to kệnh ngơ ngác nhìn tôi và cố ngồi nhồm dậy. Tôi cũng ngơ ngác và bối rối:

- Tôi xin lỗi... Đây là phòng 4103?

Bệnh nhân đáp:

- Phải, phòng 4103. Nhưng... Cô là ai?

- Tôi cũng đang tự hỏi... anh là ai mà lại ở đây? Để tôi xem lại...

Tôi mở túi lớn lục tìm, bới tung mọi thứ vẫn không ra mẫu giấy, lại mở cái bóp nhỏ lục lại mới thấy mẫu giấy nhỏ gấp làm tư tôi đã ghi số phòng của anh mà người nhà anh đã cho tôi. Số phòng là 4301.

Tôi quay ra vô cùng ngượng ngùng:

- Xin lỗi... xin lỗi... Tôi đã vào lộn phòng 4103 thay vì 4301.

Biết đã xong chuyện bệnh nhân từ từ nằm xuống. Nhìn anh Mỹ đen to cao đang đau ốm mệt mỏi nằm truyền những ống dịch gì đó dây dợ đầy trên người tôi càng thấy mình có lỗi nhiều. May mà anh ta hiền lành và đang yếu ớt nằm trên giường bệnh với chùm dây dính trên người, nếu bình thường và gặp thứ dữ dằn thì anh ta đã... xông ra cho tôi ăn đòn vì cái tội xông xáo bất ngờ, bất lịch sự này rồi.

Tôi đã làm phiền mà anh ta không hề cau có nhăn nhó bực mình, vẫn cố gắng ngồi đối đáp nhã nhặn với tôi. Tôi cảm động quyết định nhanh chóng để bình hoa hồng đỏ trên chiếc bàn đầu giường của anh và rất chân thành:

- Bó hoa này tôi tặng anh và chúc anh hồi phục sớm.

Bệnh nhân có vẻ ngạc nhiên, tôi hiểu ý anh nói ngay:

- Không có hoa hôm nay nhưng tôi sẽ còn dịp khác thăm và tặng hoa cho người phòng 4301 của tôi. Anh nhận nhé, bó hoa này là của anh.

Anh ta mỉm cười, trong ánh mắt có niềm vui vì món quà tặng bất ngờ:

- Cảm ơn cô.

.....
Dưới cổng chánh của bệnh viện cô Anna đang bước vào. Cô là visitor vài lần nên kinh nghiệm khai nhanh với nhân viên bệnh viện:

- Tôi là Anna, thăm Jacob bệnh nhân phòng 4103.

Nhân viên bệnh viện nhìn vào sổ và từ chối:

- Mỗi lần chỉ một người vào thăm, không tụ tập nhiều người trong phòng bệnh được. Cách đây vài phút có một cô đã ghi tên vào thăm phòng 4103 rồi.

Cô Anna ngạc nhiên:

- Anh nhìn lại sổ xem lầm lẫn gì không?

- Không, không có vẻ gì là lầm lẫn cả, cô ta mang theo một bình hoa hồng đỏ xinh đẹp mà khi tôi đeo cái Visitor band ghi số phòng 4103 vào tay cô ấy tôi còn phải đỡ phụ bình hoa nữa mà.

Mặt biến sắc cô Anna hỏi lại:

- Cô gái với một bình hoa hồng đỏ đến thăm phòng 4103?

- Đúng thế. Nên cô phải chờ khi cô ta thăm xong sẽ đến lượt cô. Vì tình trạng dịch bệnh Covid đang gia tăng nên chúng tôi phải có luật lệ này.

Cô Anna cố giữ nét mặt bình tĩnh năn nỉ:

- Bệnh nhân phòng 4103 đang đợi tôi đến với món thịt bò hầm cho anh chiều nay để anh mau phục hồi sức khỏe. Tôi đoán là cô kia thăm cũng sắp xong rồi. Làm ơn, kéo món súp bò của tôi nguội mát ngon.

Anh nhân viên động lòng:

- Thôi được, cô vào đi...

Anna tất tả đi ra khu thang máy. Con giận cô cố kìm nén bây giờ mới được dịp trào ra. Thì ra Jacob của cô đã thăm len có một người tình, cô ta đã đến thăm Jacob. Hôm nay Anna đến đúng lúc sẽ nhìn mặt tình địch và lột mặt nạ giả dối của Jacob ra, kể từng nói yêu cô và sẽ cầu hôn cô nếu không vì tai nạn phải vào bệnh viện cả tuần nay.

Anna đẩy cửa phòng 4103 bước thẳng vào trong, thấy Jacob đang nằm và bình hoa hồng đỏ chinh inh trên đầu giường đang nhìn Anna như khoe khoang và khiêu khích. Anna tức giận lớn tiếng:

- Anh vừa tiếp người tình bí mật của anh phải không? Cô ta biến đâu rồi?

- Em nói gì thế, anh đang nằm đợi em đây.

Anna quát mắt chỉ thẳng tay vào bình hoa vô tội:

- Ở dưới cổng vào bệnh viện suýt nữa người ta không cho tôi vào vì đã có một cô mang hoa hồng vào thăm phòng 4103, chứng cứ còn đây.

Nàng mở cái giỏ xách tay và lôi ra hộp bò hầm đậu còn nóng:

- Tôi sẽ đổ những thứ này vào thùng rác trước mặt anh đấy. Anh không xứng đáng nhận những công lao tâm tình này của tôi.

Jacob vội cản:

- Khoan... khoan Anna... Hãy bình tĩnh nghe anh giải thích.

Jacob nhanh chóng kể lại chuyện cô gái đi lộn phòng. Nghe xong Anna vẫn khăng khăng:

- Chuyện lộn phòng thì có, nhưng cô ta để lại bình hoa thì khó tin. Anh sáng tác kịch bản chưa hoàn hảo...

- Em yêu ơi. Cô ta muốn chứng tỏ đã biết lỗi và bó hoa là ý đẹp của cô ấy.

Nhưng Anna vẫn đi sòng sọc ra cửa. Jacob hốt hoảng hỏi với theo:

- Em đi đâu Anna?

- Tôi sẽ đến phòng 4301 nếu quả thực cô ta thăm bệnh thì vẫn còn ở đó, mà dù không còn, tôi cũng có cách hỏi cho ra lẽ...

Tôi kể cho anh nghe chuyện đi lộn phòng và xin lỗi anh bình hoa đã bất ngờ tặng cho người khác.

Chàng triu mến thông cảm:

- Em đến thăm anh đã là triệu đô hoa hồng rồi, anh cần gì một bình hoa.

Và chàng hù dọa:

- Chỉ sợ vợ con hay người yêu của anh ta lát nữa vào thăm sẽ nghi ngờ thắc mắc cô nào đã âu yếm tặng bình hoa hồng đỏ xinh đẹp này thôi. Em tặng hoa kiểu này có khi... mang họa cho người nhận đấy. Vừa lúc có tiếng gõ cửa và Anna bước vào, thấy một cô gái trẻ đang ngồi chuyện trò thân mật với người bệnh trên giường. Anna hạ giọng thăm dò:

- Xin lỗi, tôi là Anna đã đường đột vào đây. Tôi muốn hỏi có phải cô là người đã đi lộn phòng 4103 lúc nãy?

Tôi và chàng cùng nhìn nhau, cùng linh cảm sự việc “chẳng lành”, anh nói “linh” thật. Tôi bối rối chưa kịp đáp thì anh đã thay thế tôi:

- Vâng, đúng thế, người yêu của tôi vừa kể tôi nghe và đang xin lỗi tôi vì bình hoa đã để lại phòng 4103 tặng cho bệnh nhân ấy.

Bao nhiêu cơn giận của Anna trong giây phút này tan biến hết, Anna cảm thấy nhẹ lòng, cô bèn lên và cảm kích đáp lời:

- Tôi đến đây để... để... nói lời cảm ơn cô đã tặng hoa và chúc Jacob của tôi mau khỏe.

May quá, chàng nói thì cô Anna mới tin, chứ thái độ cô đến đây là biết vì ghen rồi, với gương mặt chẳng mấy hiền lành kia, với vóc dáng to cao kia thì không biết cô Anna sẽ nổi giận thế nào, chắc gì cô để yên cho tôi giải thích minh oan. Tôi vẫn chưa kịp nói gì Anna lại nhanh nhẩu nói tiếp:

- Tôi cũng chúc người thân yêu của cô mau khỏe.

Bây giờ mới đến lượt tôi, thở phào trong lòng và vui vẻ đáp lại:

- Cảm ơn Anna. Thế là cả hai bệnh nhân, hai người thân yêu của chúng ta đều nhận được lời chúc lành nhờ chuyện tôi đi lộn phòng. Hi vọng các anh ấy sẽ chóng bình phục Anna nhé...

Nguyễn Thị Thanh Dương

Ô MAI CAM THẢO

Em mấy nhánh gừng tươi vừa gọt vỏ,
Thái mỏng ra từng sợi nhỏ thanh tao,
Mùi gừng cay trên đầu lưỡi xôn xao,
Làm ấm lại lòng ai còn lạnh giá...

Em chanh chua trong vườn nhà sai quả,

Hái xuống còn thơm, vỏ một màu xanh,
Vắt nhẹ nhàng để từng giọt nước chanh,
Làm thêm khát lòng ai còn khô héo.

Em thơm tho, em ngọt ngào cam thảo,
Xay nhuyễn ra anh đừng ngại tình đau,
Cam thảo vàng nhạt mà nhớ đậm sâu,
Không hời hợt như nắng chiều qua mát.

Em bây giờ là bát đường cát trắng,
(Có lúc chanh chua, có lúc ngọt ngào),
Anh yêu em, xin đừng hỏi tại sao,
Vì cuộc sống này cần nhiều gia vị.

Những nhánh gừng cay vẫn chưa thấy đủ,
Muối mặn vào cho đẹp ý nghe anh,
Quần quýt vì nhau tình mãi trăm năm,
Em mặn mà cho đời thôi tẻ nhạt.

Em là thê, đủ chua cay mặn ngọt,
Cranberry khô hãy ướp chung vào,
Trộn đều tay để thấm thía đời nhau,
Đề nhớ mãi mùi ô mai cam thảo.

Nguyễn Thị Thanh Dương

DÁNG THU

(Xương)

Một chút sương mờ gọi dáng thu
Lá im, gió thổi nhẹ... vì vu
Bên hồ ai đứng cô đơn bóng
Ao lạnh cá bơi động nước tù
Nắng nhạt sắc sâu, cây ú rì
Hoa phai nhụy héo, cánh âm u
Bao năm sao vẫn còn mong đợi!
Mệnh số! Hay là vụng kiếp tu?

Kiểu Mộng Hà

Sept 10th 2021

BUỒN THU

(Họa)

Mơ man gió nhẹ gọi tình thu,
Dịu dặt không gian, gió vút vu
Khô hằn niềm đau, lòng khắc khoai
Khôn kim nổi nhớ, dạ cảm tù
Bên trời là đó... ua thiên định,
Giữa cánh hoa rơi... muốn tình tu,
Tiết đôi, mùa thay, mây lãng động,
Cánh thưa, cõi trụi, dáng buồn u...

Thanh Hòa

12/09/2021

HƯƠNG THU

(Họa)

Mệnh mang gió đã chuyen vào thu
Lá rụng tràn lan... thổi vút vu
Bờ ngõ chìm sâu trên dốc núi
Bảng hoang cá khóc dưới ao tù
Hơi sương âm áp miền đường thẽ
Giờ rét lạnh lưng giồng cõi u
Cuộc biển dâu dài, ai biết được
Đời buồn lặn đần, kếm đường tu!

Vi Vân

NHỚ THU XƯA

(Họa)

Rừng phong rặng đỏ gọi tình thu
Lá úa mờ sương gió khê ru
Nhớ bước ai chiều xa vắng cũ
Thương sao phận hẩm cá ao tù
Bảng khương chiếc lá hồn tê tái
Lặng lẽ tình xưa đã mặt mù
Luyện tiếc ngày yêu giờ cách trở
Chôn vùi kỷ niệm lắng sâu thu!

PTMinhHung

CHIỀU THU

(Họa)

Khung trần huyền ảo đượm tình thu
Âm đạm sương mờ gió thoảng vu
Điệu sáo âm vang chiều lãng động
Lông chim tiếng hót cánh giam tù
Hoa tàn rã cánh phàn nâu xám
Sắc úa lia cánh khoáng tối u
Đôi mắt chân mây hôn lãng đàng
Xa vơi mộng ước lặng trầm tu.

Minh Thủy Thành Nội

Tháng 9/10/2021

THU TRONG NỖI NHỚ

(Họa)

Vàng sân lá rụng, mây lẩn thu
Tiếng sáo thiết tha giọng vu vu
Ruộng vắng lang thang đàn sêu nhỏ
Nương buồn vắng vắng một hồi tù
Trầu già yên lặng nắm nhời cô
Lũ trẻ om sòm trốn chạy u...
Kỷ niệm dâng tràn trong nỗi nhớ
Sầu nơi đất khách, dốc bầu tu.

Tương Thủy

THU TRONG TỪ

(Họa)

Trời buồn trở lạnh bước vào thu
Trữ lá tro cánh cánh tạt vu
Cảm hứng bài thơ thân tại ngoại
Trào dâng đoạn khúc phận cảm tù
Không quên lúc cột quân chơi đuổi
Nhớ lắm khi vô áo chạy u
Phạm pháp, nhà lao, ngồi bóc lịch
Sau này được thả, tập tành tu.

Nguyễn P. Thủy

TÔI CHỜ... ĐỂ BẢNG KHUÂNG...

Bên Canada năm học mới được khai giảng ngay sau ngày Lễ Labor Day. Theo một cuộc thăm dò, thì đa số dân chúng, đặc biệt là giới học sinh Canada đều không mấy mặn mà cái long weekend của Labor Day này, bởi vì các long weekends khác trong năm đều thực sự được enjoy nghỉ ngơi thoải mái, quên chuyện bài vở, còn Labor Day thì lại bận rộn chuẩn bị cho ngày hôm sau nhập học, có gì dzui!

Mấy hôm nay các quảng cáo "Back to School" đầy rẫy khắp nơi, đi ngang qua khu shopping lòng tôi nôn nao buồn vui lẫn lộn. Nhìn các thứ backpacks, giấy bút, lunch boxes... một thời tôi cũng đã lang thang cùng các con mua sắm, giờ chúng không còn xài nữa, tôi cứ ngỡ chẳng còn ai bán những thứ này. Chồng tôi bảo:

- Bộ em nghĩ chỉ có con em đi học thôi sao?

Tôi e lệ:

- Lòng mẹ nào cũng luôn ghi nhớ kỷ niệm của con mình. Em nhớ khi chúng qua tuổi mang diapers, baby food, em cũng đi qua khu bán đồ baby và tự hỏi, vẫn còn người mua các món này ư, và các hãng sản xuất các phim Cinderella, Pokemon, Toy Story, Barney, Wiggles chắc cũng đã ... dẹp tiệm vì con mình hết xem?

Thực ra đó chỉ là cách tôi bày tỏ cảm xúc lưu luyến khi thời gian trôi qua nhanh, các con trưởng thành, và mỗi mùa khai giảng cũng là lúc đón mùa thu sang, lá bắt đầu úa vàng để nhắc nhở người ta, rằng sắp qua một năm, thêm một tuổi đời...

Nhìn những chiếc school bus đưa đón học sinh, một quãng thời gian chợt sống lại, như mới vừa hôm qua. Từ sáng sớm tôi bận rộn thức dậy, bỏ các lunch boxes vào backpacks của con, kêu chúng ra khỏi giường, dọn bàn ăn sáng rồi đẩy chúng ra cửa kéo trẻ xe bus...

Giờ đây chúng đã lớn thật rồi, à mà không, chúng đã “lớn” khi bước vào tuổi 18, cái tuổi được đi bỏ phiếu bầu cử, được quyền ra ở riêng, được vào casino và được vào bar để “le lói” với mấy đứa chưa đủ tuổi.

Khi con gái tôi vừa tròn 18, theo “truyền thống” (hay phong trào) của đám trẻ bên đây, vào cuối tuần đó chúng nó hớn hờ kéo nhau đi “bar” để đánh dấu giai đoạn quan trọng của cuộc đời: bắt đầu là “người lớn” và ngang nhiên vào “bar” mà không sợ bị đuổi về.

Nó hẹn đi với nhỏ bạn thân học chung từ tiểu học, người Iran. Hai đứa lí lắc và có máu đùa giỡn nghịch ngợm như nhau. Hồi năm lớp Bảy, sau khi xem tivi cuộc thi Miss Universe, hai đứa cũng bày trò ngay tại phòng khách nhà tôi, thay đủ kiểu áo tắm, đầm dạ hội, chúng mời tôi làm giám khảo đặt câu hỏi cho chúng trả lời phân ứng xử, mỗi đứa đại diện cho quốc gia của mình, từ đó tôi gọi chúng là Miss Iran và Miss Sài Gòn.

Theo dự tính, tôi chở hai đứa đến bar dưới downtown, sau khi chơi ở bar xong, Miss Iran về nhà tôi ngủ, sáng hôm sau má nó xong ca trực ở bệnh viện sẽ đón nó về. Tụi nó chơi thân đã lâu nên sleep over nhà nhau là chuyện thường tình, thậm chí chúng cùng gọi tôi là Mom.

Tôi bàn với hai đứa, dĩ nhiên là bằng English vì Miss Iran đâu hiểu tiếng Việt. Tôi nói:

- Mẹ sẽ chờ đi và đón về nhà.

Miss Sài Gòn phản đối:

- Mẹ chỉ cần đưa tụi con tới đó, rồi khi nào xong tụi con đón taxi về.

Tôi cũng kịch liệt phản đối:

- No! No! No... Đêm hôm khuya vắng rất nguy hiểm. Để mẹ đưa đến nơi đón về đến chón, các con còn bé chưa hiểu... sự đời bằng mẹ đâu, không được cãi!

Miss Iran liền nhào vô:

- Mấy đứa chung lớp đều đón taxi, tụi con cũng muốn giống tụi nó, tụi con biết cảnh giác mà, please please...

Rồi hai đứa chấp tay năn nỉ, thiếu điều muốn quỳ xuống, làm tôi cũng xiêu lòng:

- Ok, mẹ đồng ý, nhưng với một điều kiện, là khi ra đón taxi, một đứa phải nhanh nhẹn chụp ngay bảng số xe taxi rồi gửi ngay cho Mẹ yên tâm.

Hai đứa nhìn tôi ngạc nhiên:

- Why?

Tôi nghiêm nghị:

- Tụi con đứa nào cũng xinh đẹp, mẹ không muốn kẻ xấu bắt cóc Miss Iran và Miss Sài Gòn của mẹ đâu á!

Tụi nó bật cười nhưng thấy tôi serious quá, nên gật gù chấp nhận, kéo tôi lại tiếp tục đòi đi đón thì vỡ lẽ chương trình “mười tám tuổi” mà chúng đã đợi chờ từ lâu. Tôi vẫn chưa yên lòng, nói thêm:

- Mà nè, khi chui vào taxi, nếu có thể chụp mặt của người tài xế gửi cho mẹ luôn nhe, lỡ hấn có ý đồ xấu thì có mà chạy đàng trời, hiểu chưa?!

Tụi nó gật đầu lia lịa rồi đi thay quần áo, trang điểm, ríu rít các cuộc phone với mấy đứa bạn khác, rộn ràng náo nức làm tôi cũng vui lây.

Tôi lái xe chở chúng đến bar lúc 6 giờ chiều, rồi về lo cơm nước, tụi nó dặn đừng nhắn tin hay gọi phone “hỏi thăm” vì trong bar rất ồn ào và đèn đóm thì mờ ảo. Tôi giết thời gian bằng cách dọn dẹp nhà cửa và xem phim. Chồng tôi thanh thoi đi ngủ, và khuyên tôi:

- Em nên đi ngủ sớm, chúng nó lạnh lợi hiểu biết, đã từng làm MC văn nghệ văn gừng trong trường học, chúng không ăn hiếp ai thì thôi, ai dám ăn hiếp chúng!

- Anh nói hay nhỉ! Dù gì chúng cũng còn ngây thơ, mới lần đầu đi bar khuya khoắt...

- Nhưng chúng đi cả nhóm đông bạn bè, và khi ra về thì hai đứa đi với nhau, em nên bớt lo âu thái quá và đa nghi thiên hạ, đâu phải ngoài đường ai cũng là kẻ xấu!

Mặc kệ, tôi vẫn cứ thức và chờ con tôi, đằng nào tôi cũng hay thức khuya, nay có lý do chính đáng được xem phim muộn màng, một công đôi việc cũng tiện lợi. Coi được mấy tập phim, mỗi mắt lim dim trên sofa thì có tiếng phone reng, tôi bật dậy mở phone, nghe tiếng láo nháo, tiếng cười rũ rượi xen lẫn tiếng nói khi được khi mất. Tôi hốt hoảng:

- Có chuyện gì vậy, sao lại phone cho mẹ?

- Mẹ ơi! Mở facetime con cho mẹ nhìn mặt ông tài xế taxi nà!

- Chúng mày đang say hay chúng mày điên hờ? Mẹ nói chụp hình lén kia mà!

- Thì tụi con làm theo lời mẹ, nhưng bị ông taxi bắt gặp, con đành nói thật với ông, là mẹ tôi dặn phải làm như thế, để nếu có bị ông bắt cóc thì mẹ tôi sẽ báo cho cảnh sát đây đủ hình ảnh và số xe...

Tôi chưa kịp phản ứng thì ông taxi xuất hiện trên màn hình iphone với nụ cười tươi rói dù đã qua 1 giờ khuya:

- Good evening, Madam! Do not worry, I will bring your pretty ladies' home safely!

Tôi nhìn thấy một ông có vẻ là người Ấn Độ, đứng tuổi, vui vẻ và hiền hậu, liền nói lời cảm ơn rồi quay qua nói tiếng Việt với con gái:

- Nhưng vẫn phải gửi ngay số xe cho mẹ, nghe chưa? Bao giờ tụi con về đến nhà nguyên vẹn bằng xương bằng thịt thì mới chắc ăn, ba mươi chưa phải là Tết, nhớ đấy!

Thấm thoát tuổi 18 của con cũng đã xa vời! Nếu như nhà văn Thanh Tịnh bồi hồi “Cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỷ niệm mênh mang của buổi tựu trường”. Hoặc như ai đó đã viết, “Hàng năm, tôi đợi mùa Thu tới, để... buồn”, thì tôi cũng vậy, khi trời Canada bắt đầu những cơn gió mát đầu mùa, tôi ngắm nhìn lũ trẻ trong xóm đi bộ ra đầu ngõ đón school bus, để... băng khuâng!

KIM LOAN

Edmonton, Labour Day /2021

TUỞNG NIỆM 9-1-1

Hôm nay tưởng niệm buổi đau buồn

Tháng 9 ngày 11 lệ tuôn

Nước Mỹ hai mươi năm vẫn nhớ

Hoa Kỳ từng ấy tháng nào buồn

Vừa ngăn khủng bố truy tìm tội

Lại tiếp dựng xây chẳng dứt nguồn

Bất chấp giặc thù luôn phá quây

Ngựa nòi Hiệp Chúng vững dây cương

Phương Hoa - 9/11/2021



Ý NGHĨA TÊN HỌ NGƯỜI VIỆT

Mỗi người có tên và họ là chuyện bình thường. Dù vậy ngày nay vẫn còn có nơi con người không có tên và họ như ở Buthan, xứ sở hạnh phúc nhất trần gian. Ở đây, trẻ sơ sinh được cha mẹ bế đến trình diện với một ông Lạt Ma cao cấp nhất trong vùng gọi là Thầy Cả (Je Khenpo). Thầy sẽ cho một cái tên, tên thôi

không có họ. Ngay cả vua và hoàng hậu cũng phải bế hoàng thái tử đến để ông Thầy Cả đặt tên cho. Thầy Cả là thầy đứng đầu các Lạt Ma và chia quyền cai trị nước với thủ tướng. Dân chúng Buthan được xem như hạnh phúc nhất trần gian có lẽ vì được ông thầy tu đạo cao đức trọng đặt tên? Còn Việt Nam ta thì sao? Có truyền thuyết cho rằng tên một đứa trẻ sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời của nó nên cha mẹ rất thận trọng trong việc đặt tên. Và mỗi cái tên mang một ý nghĩa đặc biệt, không như ở Âu Mỹ, cái tên là do cha mẹ cho (given name) không có một ý nghĩa gì đặc biệt cả.

Tôi không hề biết rằng mãi cho đến thế kỷ thứ X ở Âu Châu mới bắt đầu hình thành tên họ và mãi đến thế kỷ XVI thì mới hoàn tất. Văn minh như nước Nhật cũng không có tên họ cho đến thời Minh Trị Thiên Hoàng (1868-1912). Tên họ ở Việt Nam thì hiện hữu khá sớm, từ đầu Công Nguyên là nước ta đã có tên họ rồi, chắc ảnh hưởng Trung Quốc vì bị Bắc thuộc cả 10 thế kỷ. Vì tên một đứa trẻ ảnh hưởng cả cuộc đời nên vấn đề đặt tên cho con thường là sự việc hệ trọng dành cho gia trưởng.

Người Bắc và người Trung thường tìm những tên đẹp để cho con. Con trai được mang tên của núi non hùng vĩ hay những đức tính của đấng trượng phu quân tử, thường có chữ lót là Văn: Nguyễn Văn Hùng, Hoàng Văn Quân, Hà Văn Hải, ... Con gái thì có tên đẹp như những loài hoa, hay những đức tính dịu hiền của người thực nữ, thường có chữ lót là Thị có nghĩa là nữ: Hồ Thị Đoan Trang, Lý Thị Tường Vi, ... Thị của ta giống chữ ko, âm cuối của tên người phụ nữ Nhật như Aiko, Hanako, Akiko, Haruko hay Masako là tên của đương kim Hoàng hậu Nhật Bản. Thái hoàng Thái hậu tên Michiko, là người con dâu thường dân đầu tiên của hoàng triều Nhật, vợ của Nhật Hoàng Akihito. Nhưng hình như ngày nay người Nhật, cũng như người Việt, không để ý đến thông lệ này nữa. Bạn tôi kể vì tên chị không có chữ Thị nên họ tưởng con trai và năm lần bảy lượt kêu réo trên đài nhắc nhở phải trình diện để làm nghĩa vụ quân dịch thập niên 1950. Cuối cùng chị phải đến trình diện!

Người miền Nam thì bản chất bình dị trong cuộc sống nên tên gọi cũng giản dị hơn hai miền kia. Có nhiều



tên nghe rất vui tai như Trần Thị Hết, là tên em bé nghèo trong bức ảnh nằm trong cái hộp giấy nắm tay anh là thằng bé chưa đầy 10 tuổi trên vỉa hè đường phố. Bé Hết này số chưa hết nên có gia đình Mỹ thấy bức ảnh, tìm được bé đem về Mỹ nuôi. Có người tên Út vì gia đình không muốn thêm con nhưng rồi trời cho thêm nên có Út Chị, Út Em, Út Anh. Tôi nhớ dì tôi sinh liền 10 người con trai, ba anh sau có tên chơi (nick name) là Ghi Anh, Ghi Em và Ghi Út! Lại có nhà tưởng thôi được rồi nên đặt là Bé Thôi đầu ngõ nhà vẫn còn phúc con nên lại có thằng Nữa hay con Nữa nữa, vui chưa!

Nhiều gia đình thì cố tình tìm những tên xấu đặt cho con vì nghĩ tên xấu dễ nuôi. Ôi! Đầu óc bình dị của người bình dân rất dễ thương. Nói đến tên xấu, tên tốt làm tôi nhớ chuyện một người bạn Bắc kỳ nhắc rằng nhiều gia đình hiếm muộn ngoài Bắc thường hay đến đình, chùa cúng bái cầu con và nếu lời cầu ứng nghiệm thì có gia đình tìm tên thật xấu vì sợ ma quỷ để ý, có gia đình lại tìm tên thật tốt đặt cho đứa con cầu tự mong sau này đứa bé thành công như ý nguyện mang lại về vang cho giòng họ! Khi tôi đến thăm Chùa Hương ở động Hương Sơn năm 2008, tôi rất bức bối thấy cô hướng dẫn chỉ nơi bái lạy cầu con, con gái cầu bên này, con trai bên kia! Nơi đây có truyền thuyết bà Chúa Ba ân dật tu hành và thành Phật. Phong cảnh thiên nhiên ở hang động tuyệt đẹp. Chúa Trinh Sâm ban tặng là Nam Thiên đệ nhất động, mà cũng là nguồn cảm hứng cho nhiều thế hệ thi nhân mà tôi vẫn còn nhớ bài *Hương Sơn Phong Cảnh* của Chu Mạnh Trinh từ hồi Trung học Đệ nhất cấp:

Bầu trời, cảnh But,

Thú Hương Sơn ao ước bấy lâu nay.

Kìa non non, nước nước, mây mây,

“Đệ nhất động” hỏi rằng đây có phải?

Thỏ thẻ rừng mai chim cúng trái,

Lừng lơ khe Yến, cá nghe kinh.

Thoảng bên tai một tiếng chày kinh,

Khách tang hải giạt mình trong giấc mộng.....

Đệ nhất động ụ nghị nên thơ như vậy mà khuyến khích người ta đến lễ lạy cầu con thật là đáng tiếc. Người miền Bắc dường như còn mê tín dữ lắm.

Tên họ những người xuất thân ở Huế thì hơi phức tạp vì vị vua đời thứ hai của triều Nguyễn, vua Minh Mạng, muốn con cháu trực hệ có thể nhận biết nhau nên đặt ra một hệ thống tên cho con cháu của mình và con cháu của anh em mình. Vua cũng nghĩ đến hệ thống hóa tên con cháu các chúa Nguyễn, tổ tiên của các vua. Bài viết: “Các thứ hệ về cậu tôn và các mẹ” của Tôn Thất Hứa ở Đức quốc giải thích đầy đủ về giòng vua và giòng chúa và những bài thơ của vua Minh Mạng đặt tên cho hoàng tộc. Xin trích dẫn phần “Nguồn Gốc” của bài viết để bạn đọc có một khái niệm về đại gia đình vua chúa ở Huế.

“Họ Nguyễn Phước hay Tôn Thất phát xuất tại làng Gia Miêu Ngoại Trang, tổng Thượng Ban, huyện Tống Sơn, phủ Hà Trung, tỉnh Thanh Hóa. Vào năm 1803, vua Gia Long đổi Gia Miêu Ngoại Trang thành Quý Hương và Tống Sơn thành Quý Huyền.

Dòng họ Tôn Thất thật ra cũng bắt đầu từ họ Nguyễn Văn dưới triều Hy Tôn Hiếu Văn Hoàng Đế Nguyễn Phúc Nguyên (Chúa Sãi) con của Nguyễn Hoàng (1613-1635) được đổi thành Nguyễn Phước. Thân phụ của Triệu Tổ Tĩnh Hoàng Đế Nguyễn Kim tên là Nguyễn Văn Lưu.

Dưới triều vua Minh Mạng (1823), nhóm bà con thân thuộc đi theo Nguyễn Hoàng bành trướng lãnh thổ đến cực nam của nước Việt Nam hiện tại được mang họ Tôn Thất Nguyễn Phước. Những bà con thân thích ở lại miền Bắc thì mang họ Công Tánh Nguyễn Hựu. Hiện nay giản dị hóa trên giấy tờ chỉ còn vồn vẹn Tôn Thất hay Nguyễn Hựu.”

Ở đây chỉ xin nói qua Đệ Hệ Thi của vua Minh Mạng, bài thơ gồm 20 chữ để đặt tên cho 20 đời nối tiếp nhau mà con trai thôi kể từ vua Thiệu Trị:

Miền Hường Ứng Bửu Vĩnh

Bảo Quý Định Long Tường

Hiền Năng Kham Kế Thuật

Thế Thoại Quốc Gia Xương

Ông hoàng nào cũng có tên đôi gồm chữ đầu là tên chung của cả thế hệ, chữ thứ hai là tên riêng của mỗi người. Ví dụ con trai vua Minh Mạng đều mang chữ Miên và một tên riêng. Vua Thiệu Trị có tên húy là Miên Tông. Con trai vua Thiệu Trị và anh em đều mang chữ Hường hay Hồng và một tên riêng. Tên húy của vua Tự Đức là Hồng Nhậm, v.v. Rõ ràng vua Minh Mạng hy vọng ngôi báu sẽ truyền được 20 đời mà đời nào cũng thịnh vượng như nghĩa của 20 chữ của bài thơ. Buồn thay cho vua Minh Mạng, nhà Nguyễn chỉ truyền đến 5 đời, đến chữ thứ năm của câu thứ nhất! Vĩnh Thụy là tên của Hoàng Đế Bảo Đại, nhà vua cuối cùng. Công nương thì chỉ có tên cho ba đời là Công Tôn Nữ Thị ngang hàng với Ung, Công Tăng Tôn Nữ Thị ngang hàng với Bửu, và Công Huyền Tôn Nữ Thị ngang hàng với Vĩnh.

Vua Minh Mạng cũng không quên anh em ruột của mình. Vua làm 10 bài thơ Phiên Hệ cho gia đình 10 hoàng tử anh em, kể từ Hoàng Tử Cảnh được biết là Tăng Duệ Hoàng Thái Tử, con trai trưởng của vua Gia Long mất sớm vì bệnh đậu mùa:

Mỹ Duệ Tăng Cường Tráng
Liên Huy Phát Bội Hương
Linh Nghi Hàm Tôn Thuật
Vy Vọng Biểu Khôn Quang

Tôi chỉ muốn nêu ra bài phiên hệ này vì ai cũng biết Kỳ Ngoại Hầu Cường Để, vị hoàng thân lãnh đạo phong trào Cần Vương, là cháu đời thứ tư của Hoàng Tử Cảnh, đích tử của vua Gia Long. Cùng với chí sĩ Phan Bội Châu, ông cổ động sĩ tử sang du học ở Nhật để về giúp nước giành độc lập từ tay thực dân Pháp. Ông mang chữ Cường tên Để. Hai người con trai của ông mang chữ Tráng, Tráng Đình, Tráng Liệt. Hậu duệ của các Chúa thì được gọi là Tôn Thất, Tôn Nữ và tên riêng.

Ngoài giòng họ hoàng tộc, ở Huế cũng có nhiều họ tộc nổi tiếng ai cũng biết như giòng họ Thân Trọng, Hồ Đắc, v.v. Nhiều đời có con cháu đỗ đạt hay làm quan to. Ngoài Bắc thì có giòng họ Nghiêm Xuân ở làng Tây Mỗ, huyện Từ Liêm, Hà Nội; họ Phó ở xã Đa Nguyên, huyện Vân Giang, tỉnh Bắc Ninh. Miền Nam thì có giòng họ Phan Thanh, giòng dõi cụ Phan Thanh Giản, người tuần tiết vì không ngăn được quân Pháp chiếm ba tỉnh miền Tây và gia đình Nguyễn Hữu của Hoàng Hậu Nam Phương, giàu có nhất nhì ở Lục Tỉnh.

Ở Huế có ông Giáo Ánh (không biết tên họ thật) chuyên về chiết tự tên họ và thường khuyên thân chủ phải đổi tên để hy vọng cuộc đời bớt gian truân! Gần đây em của người bạn thân kể với tôi là khi còn nhỏ em hay đau yếu. Cứ ra nắng là bệnh nên em không hề ra khỏi nhà. Người nhà mời ông Giáo Ánh xem cái tên có ảnh hưởng gì không thì ông phán rằng em họ Dương, có nghĩa là lên, là tốt nhưng tên Hạ là xuống, là dưới, tất xấu nên phải đổi tên. Nghe vậy gia đình cũng ngại nên đổi dấu nặng thành dấu huyền và em có tên mới là Hà, là dòng sông, là nước thì tốt hơn nhiều. Không biết có phải nhờ đổi tên mà sau này sức khỏe em khá hơn, lớn lên cũng bình thường và khi đi tản sang Mỹ thì tên mất dấu, chỉ là Ha Duong và em đổi đời!

Nhân nói về cái tên ảnh hưởng cuộc đời, em Hà kể cho tôi nghe câu chuyện lý thú mà em đóng vai thầy mò khuyên người bạn đổi tên! Khi đổi đến một ngôi trường ở Diên Khánh thuộc Nha Trang, em gặp một đồng nghiệp, anh Thống, than van là từ ngày cưới vợ, bà vợ đau yếu hoài làm anh quá vất vả vì lương tiền không đủ thuốc thang. Cô Hà nhớ chuyện ông Giáo Ánh đổi tên mình nên nói với anh Thống rằng Thống là thống khổ. Tên Thống không tốt vì mấy ông thầy thuốc Bắc hay nói “Thông bắt thống, thống bắt thông” nên khuyên anh bỏ dấu sắc thành tên Thông thì được hạnh thông tất cả! Em nói sau đó thì chạy loạn em không gặp lại, không biết ông Thống có đổi tên không.

Đây là lần thứ hai tôi nghe về ông Giáo Ánh.

Lần thứ nhất, năm 1962 sau khi chị tôi mất vì bệnh nan y ở tuổi 29, em gái tôi xin về Huế chơi cho khuây khỏa. Em gặp ông Giáo Ánh tại nhà một người bạn thân. Gia đình này mời ông thầy chiết tự đến để hỏi xem tại sao gia đình gặp hoạn nạn liên miên. Nhân thể em tôi cũng đưa tên năm anh em nhờ thầy coi giùm. Ông thầy nói rõ ràng rằng tên của năm anh em ngược ngạo quá nên sau này sẽ có người đi ăn mày. Ông còn nói nếu một trong năm người là con nuôi thì rất tốt, nếu không thì một trong năm anh em không thọ. Em tôi biến sắc hỏi đôn không thọ là người nào. Ông hỏi tên cha chúng tôi rồi nói ra người không thọ là chị tôi vì tên chị khắc tên cha! Em tôi sợ lắm về nhà đề nghị anh và em trai tôi đi đổi tên vì em tên Căn mà anh tên Quả thì không thuận. Phải căn trước mới có quả. Không hiểu sao ông nội chúng tôi đặt tên ngược như vậy. Âu cũng là nghiệp báo. Ông Giáo Ánh cũng đề nghị tôi phải đổi tên vì, ông giải thích, hoa quỳnh chỉ có màu trắng (ở Việt Nam ngày trước), mà Hoàng (họ) là vàng. Trong thực tế thì không có hoa quỳnh màu vàng cho nên cuộc đời sẽ rất vất vả. Lúc đầu tôi cũng hơi lo lắng nhưng rồi cũng quên đi. Mấy năm sau tôi định cư ở Mỹ và cuộc đời cũng không vất vả lắm chắc vì ở Mỹ thì hoa quỳnh có nhiều màu kể cả màu vàng.

Anh tôi có ý sợ muốn đổi tên vì anh nói thẳng em là bác sĩ không thể đi ăn mày được. Em trai tôi thì nói còn anh là hoa tiêu sông Sài Gòn, lương gấp bao nhiêu lần lương bác sĩ, sao anh có thể nghèo được. Mà thật vậy, hồi đó lương một ông đậu đạt ở ngoại quốc về làm giám đốc hãng Shell chỉ \$30,000 đồng một tháng (một ông bạn cho tôi thông tin này). Lương giáo sư chừng 5 hay 6 ngàn, anh tôi lãnh cả triệu đồng. Mấy ông hoa tiêu được các hãng tàu ngoại quốc trả bằng US dollars, tính ra VN đồng là bạc triệu.

Ông Giáo Ánh cũng khuyên em gái tôi đổi tên nhưng rồi không ai đổi tên cả và khi qua Mỹ làm lại cuộc đời thì gia đình ai cũng bình an. Nhưng cũng lạ là có thể nói anh tôi là tỷ phú ở Việt Nam. Khi Sài Gòn thất thủ, anh mất hết nên khi sang được Mỹ thì gia đình anh chị phải vất vả làm lại từ đầu. Em trai tôi cũng làm lại từ đầu nhưng chỉ mấy tháng là hấn lấy lại được bằng bác sĩ ở Mỹ và lương rất lớn, mấy trăm ngàn một năm trong khi ông anh, vì chưa có quốc tịch nên không được hành nghề hoa tiêu mà phải làm việc với số lương tối thiểu. Anh chị tiêu pha tiện tặn thấy rất thương nhưng hai ông bà vui vẻ chấp nhận vì không phải bức mình mỗi ngày với sự kềm kẹp bản tiện của chính quyền Cộng sản. Anh chị kẹt lại ở Sài Gòn một năm nên nếm đủ.

Nếu năm xưa hai anh em đổi tên cho nhau, lúc ông Giáo Ánh khuyên cáo, thì không biết có gì thay đổi không. Tôi thì vẫn tin nhân quả, nghiệp báo. Mình không làm gì hại ai thì đời mình cũng không phải lận đận long đong lắm. Khi sang định cư ở Mỹ, anh chị tôi không là tỷ phú nữa nhưng gia đình vẫn hạnh phúc, con cháu học hành đỗ đạt, trên thuận dưới hòa thiết tưởng không còn mong cầu gì hơn.

Công việc đặt tên cho con cái ở Việt Nam không còn quan trọng như xưa nữa và cái tên cũng không còn ý nghĩa gì, chỉ là một tên gọi thôi, hay muốn đặt tên con để kỷ niệm một sự kiện nào đó hay để nhớ một ai đó thôi, không có gì quan trọng. Cứ nghĩ những sĩ tử thời phong kiến phải nhớ tên của nhiều thế hệ vua chúa để không phạm húy mà thấy tội. Học hành đỗ đạt đã khó. Ba năm mới có khoa thi một lần mà còn phải nhớ bao nhiêu tên để không phạm húy thì thật là cái khổ chồng chất! Phạm húy là vô tình dùng tên nằm trong danh sách cấm trong bài viết của mình là bị loại liền dù bài viết hay mấy cũng không được cứu xét! Chắc thông lệ này cũng bắt nguồn từ Trung Quốc. Những gì vay mượn từ Trung Quốc, ta nên trả về hết cho Trung Quốc từ nay.

Nguyễn Ngọc Hoàng Thị Quỳnh Hoa (Tháng 7, 2021)

ÁC MỘNG 11/09/2001
(Xương)

Mười một, thê lương, tháng Chín nào,
Hai ngàn lẻ một... ngỡ chiêm bao!
Hai Tòa World Trade lừng danh sập,
Đôi tháp doanh thương nổi tiếng nhào!
Lệ ướt, lòng tan đường kẻ nghiêng,
Tim rầu mảnh nát tựa người bào...
Hận quân khủng bố gây tang tóc,
Thế giới an bình bỗng ngập đau!
Thanh Hòa



NHỚ NGÀY 9/11/2001
(Họa)

Mùa thu tháng Chín chuyện hôm nào
Khùng bố điên cuồng hận uất bao
Lũ ác đâm hai tòa cháy đỏ
Quân gian chọc cặp tháp rơi nhào
Hình thù lửa bốc trông lòng cuộn
Cảnh chiếu nhà bay thấy dạ bào
Nữ Ước hẳn sâu ngày một một
Dân tình nước Mỹ chịu lao đao.
Minh Thủy Thành Nội
Tháng 9/10/2021

Thiền Là Gì Nhỉ?



Nhiều thân hữu và độc giả của ORTB khi đọc Một Cõi Thiền Nhân của người viết tưởng rằng người viết là một “thiền giả” nên đã hỏi tôi phương pháp Thiền nào là tốt nhất và xin được tôi hướng dẫn về Thiền. Người viết đã nhiều lần thành thật trình thưa với quý bạn rằng người viết chỉ là một người đi sưu tầm các tài liệu hay lạ và hữu ích về Thiền trên internet hay qua sách báo đã đọc hoặc qua email bạn gửi đem về đây chia sẻ với quý bạn để chúng ta có một kiến thức về Thiền mà thôi, chứ người viết chưa có phúc duyên là đệ tử chính thức của một Thiền sư nào cả và cũng chưa thực hành Thiền một cách rốt ráo nữa. Bởi thế tôi không dám đưa ra một ý kiến nào cả mà chỉ biết trả lời rằng: “Nếu muốn tập Thiền một cách có hiệu quả và có lợi ích về tinh thần lẫn sức khỏe, quý bạn cần phải được một vị minh sư tại các tu viện hay thánh đường hướng dẫn rõ ràng và thực hành đúng phương pháp, nếu không thì bạn sẽ bị “tẩu hỏa nhập ma” bây giờ.” Bạn nên cẩn thận nhé!

Cũng nhân nói về Thiền, người viết xin được chia sẻ với quý bạn mẫu chuyện nho nhỏ dưới đây:

Thiền là gì?

Có lần một thiền sinh về thăm thiền viện Tassajara của cố thiền sư Shunryu Suzuki, anh có dẫn theo hai đứa con mình, 6 tuổi và 8 tuổi.

Sau một ngày vui chơi và sinh hoạt với đại chúng trong thiền viện, buổi tối khi sửa soạn cho các cháu đi ngủ, chúng chợt hỏi anh: “Ba ơi, Thiền là gì?”

Anh im lặng suy nghĩ một lúc, rồi nói với các cháu: “Sáng mai hai con hãy đi hỏi các thầy cô ở đây câu hỏi ấy đi, và rồi kể cho ba nghe!”

Và đây là những câu trả lời mà các em nhận được từ các thầy cô ở thiền viện Tassajara.

Thiền là gì?

Thiền là thấy và hiểu được điều tự nhiên của mọi vật

Thiền chỉ đơn giản là lắng nghe tiếng chim hót mỗi sáng

Thiền là chú ý

Thiền là luôn luôn tử tế với chính mình và mọi người chung quanh

Thiền là khám phá chính ta

Thiền là có mặt trong mỗi giây phút, và làm hết sức mình với một con tim thương yêu

Thiền là một đóa hoa ăn ánh mặt trời

Thiền là tìm một sự an lạc và đồng nhất trong tâm

Thiền là suy nghĩ sáng tỏ

Thiền là không có một cái tôi

Thiền là xây dựng

Thiền là có đôi lúc vui thích và có

những lúc không mấy vui thích

Thiền là biết thương yêu những gì đang có mặt.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Có rất nhiều sách, videos, thông tin báo chí, chùa chiền, tổ chức, đoàn nhóm, tu sĩ, văn thi sĩ, v.v. nói về Thiền. Chúng ta phải cẩn thận khi tham gia vào các sinh hoạt tu thiền hay khi hành thiền này kéo bị "tẩu hỏa nhập ma" nếu không tu thiền đúng cách hay thọ giáo không đúng minh sư. Chúng ta cần sống với



"tâm thiên" hiền lành, nhân hậu của mình", không làm các điều ác. Chuyên làm những việc lành. Giữ tâm ý thanh tịnh. Đó lời chư Phật dạy vẫn tốt hơn.

Người viết xin trích dẫn một giai thoại Thiên dưới đây được trích trong *Thư Viện Hoa Sen* để quý bạn tham khảo nhé.

"...Một giai thoại Thiên có liên quan đến thi hào Bạch Cư Dị, một nhà thơ danh tiếng và một vị sư Phật giáo có biệt danh là Ô Sào về một bài kệ tiêu biểu, nói lên những điều cốt tủy của nhà Phật. Thời nhà Đường bên Trung Quốc là một thời đại cực thịnh về văn chương thơ phú. Trong số tác giả có những đại thi hào mà quý vị có lẽ cũng đã thưởng thức các tác phẩm của họ như Lý Bạch, Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị, vân vân.

Bạch Cư Dị, tự là Lạc Thiên, đậu tiến sĩ năm mới 27 tuổi, tính tình phóng khoáng, cương trực, nên những khi bàn bạc việc nước trong triều, ông thường làm phật lòng vua và các quan, đã thế, mỗi khi thấy có việc oan khuất là xen vào giúp đỡ, đem lòng ngay thẳng để can gián vua mỗi khi thấy vua sai lầm. Ông thường nói thẳng những điều ông thấy cần phải nói, cho nên vì thế mà có nhiều kẻ thù hãm hại, xâm tấu, khiến cho đường công danh cứ bị thăng trầm, có lần bị đày ra tận Giang Châu làm chức quan Tư mã. Thời gian này đã khiến ông tức cảnh sinh thơ. Trong một đêm trăng nằm trên thuyền nơi bến Tầm Dương, vắng nghe tiếng đàn tỳ bà vọng lại, hỏi ra mới biết khúc đàn buồn mênh mông vọng ra từ chiếc thuyền đậu gần bên, được gảy lên từ ngón tay điều luyện của một kỹ nữ nổi danh xuân sắc một thời, nay về già đành trôi qua ngày tháng bên người chồng lái buôn ham tiền bạc hơn nghệ thuật, quanh năm bôn ba xa xôi, để nàng buồn bã nơi bến sông nhớ về quá khứ. Nhà thơ chạnh nghĩ tới hoàn cảnh mình bị giáng chức đày ra nơi quê mùa heo lánh, tối ngày chỉ nghe tiếng chim kêu vượn hú, còn đâu những cảnh "khi xem hoa nở khi chờ trăng lên" khi xưa, cùng bằng hữu đàn ca thơ phú nơi Đê kinh ngày nào! Chạnh nghĩ tới nỗi niềm hiu quạnh nơi người, nơi mình, nhà thơ cảm tác bài Tỳ Bà Hành mà mỗi dòng, mỗi câu đều gọi lên nỗi buồn mang mang day dứt, len lén đi sâu vào lòng người, rất được giới văn nghệ Việt Nam thưởng thức.

Trong một buổi dạo chơi, Bạch Cư Dị, lúc đó đang làm chức quan Thứ sử, đi ngang qua một cây đại thụ, thấy vắt vẻo trên cành cao là một vị tăng ngồi trong cái vòm giống như cái tổ chim. Vị tăng này có biệt danh là Ô Sào thiên sư, ô sào nghĩa là cái tổ quạ.

Thấy lạ, Bạch Cư Dị ngẩng lên hỏi:

- Sao Sư ngồi chỗ chênh vênh nguy hiểm thế?

Ô Sào thiên sư nói vọng xuống:

- Chỗ đại quan ngồi còn nguy hiểm hơn.

Quan Thứ sử nhìn lại chiếc kiệu của mình đang ngồi, ngạc nhiên:

- Chỗ tôi đang ngồi có gì đáng ngại đâu?

- Thưa, chỗ của đại quan là ở dưới vua mà trên các quan và trăm họ, vua thương thì quần thần ghét, được lòng dân thì mất lòng vua. Tính mạng của đại quan cùng thân quyến đều lệ thuộc vào lòng yêu ghét của vua, sự tật đổ tỵ hiềm của bạn bè. Một chiếc ghế được kê trên đầu lưỡi của thiên hạ thì làm sao bì được với sự cứng chắc của cội cây này, phải không ạ?

Nhà thơ nghe vị thiên sư nói thì lẩm nhẩm gật đầu rồi lại cất tiếng hỏi:

- Sư nói cũng có lý, vậy Sư có thể dùng một câu ngắn gọn mà tóm tắt được tinh hoa của Phật pháp chăng?

Thiên sư Ô Sào thủng thẳng:

"Chư ác mạc tác

Chúng thiện phụng hành

***Tự tịnh kỳ ý
Thị chư Phật giáo."***

Nghĩa là:

***Không làm các điều ác
Vâng làm các việc lành
Thanh tịnh hoá tâm ý
Đó là lời Phật dạy.***

Bạch Cư Dị trả lời:

- Những lời ấy thì đứa con nít lên ba cũng nói được.

Thiền sư mỉm cười:

- Tuy con nít lên ba nói được nhưng ông lão tám mươi chưa chắc làm được đâu ạ.

Sau này Bạch Cư Dị thường tới lui đàm đạo với các tu sĩ Phật giáo, tự xưng là Hương Sơn cư sĩ, từng thổ lộ tâm sự với bằng hữu là: "Tâm tôi nhàn nhã nơi nhà Phật, chân tôi ngao du chốn Lão Trang."

(Nguồn: <https://thuvienhoasen.org/a11523/19-khong-lam-cac-dieu-ac-lam-cac-viec-lanh>)



Tóm lại, nếu đủ phước duyên gặp được minh sư truyền dạy cách hành thiền đúng, bạn sẽ được hưởng nhiều lợi lạc khi hành Thiền. Riêng người viết thích "Thiền Hành" hơn vì vừa bước chân khoan thai, vừa chú tâm niệm Phật rất có lợi cho thân tâm của mình.

Người viết cũng rất thích nghe hay xem những video về tụng kinh hay nghe những nhạc khúc êm dịu giúp thân tâm của mình được an lạc hơn.

Mời nghe Thầy Thích Trí Thoát tụng kinh.

[Kinh Tung](#)

[PHẬT GIÁO VIỆT NAM](#)

1 / 82

https://www.youtube.com/watch?v=bXKsYU2qbv4&list=PLfTxIGQsT0fG3VHJYr5mI_gfnD3o6ezam

phatgiaovietnam.org

[Bát Nhã Tâm Kinh – Kinh Bát Nhã - Thầy Thích Trí Thoát Tung](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=5semU5UM9RI&t=1s>

Nhạc sĩ Võ Tá Hân nổi tiếng với những ca khúc Phật giáo cũng đã thực hiện một playlist 50 bài thơ Thiền, trong đó có bài thơ *Cuộc Đời Trần Thế* của người viết đã được nhạc sĩ Võ Tá Hân phổ nhạc, tự hát và làm youtube luôn cho người viết (Youtube số 9). Rất cảm động!

Xin cảm niệm công đức của nhạc sĩ Võ Tá Hân.

Kính mời thưởng thức

[50 bài THIÊN CA - Võ Tá Hân phổ nhạc - YouTube](#)
[\(2\) 50 bài THIÊN CA - Võ Tá Hân phổ nhạc - YouTube](#)



Và mời thưởng thức tiếp

[Nhạc Thiền - Nhạc Phật Giáo Hay Nhất 2015 Không Lời \(Tuyển ...](#)

[Nhạc Thiền 1 - V.A - NhạcCuaTui](#)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 579-ORTB 1004-982021)

GIA TÀI CHO CON

Chị Hòe phone tán gẫu với chị Bông và hỏi:

- Cách nào để tiền an toàn nhất hả chị Bông?

- Thì nhà băng chứ đâu. Bộ chị sợ bị cướp nhà băng hả?

Chị Hòe nghiêm chỉnh:

- Tôi muốn bàn tới chuyện để gia tài cho con cái kia. Vợ chồng mình lớn tuổi rồi giữ tiền bạc cũng chẳng làm gì.

- Thế thì chị cứ việc chia gia tài cho các con là thành thôi, còn thắc mắc gì nữa.

- Nhưng không an toàn.

- Ở kia, cho con mình chứ cho ai mà không an toàn?

- Vì nếu vợ chồng chúng li dị thế là tiền của mình cho cũng bị chia đôi, một nửa vào tay con dâu hay con rể.

- Ủ nhỉ...

- Nếu vợ chồng chúng không li dị, cũng... vẫn chưa an toàn, vì chẳng may con mình chết trước thì con dâu hay con rể ôm trọn gia tài vui duyên mới. Tiền của mình cho con sẽ mất hết vào tay người dung.

- Ủ nhỉ.

Chị Hòe chứng minh:

- Có đôi vợ chồng trẻ triệu phú gia Trung Quốc sang Pháp ký giấy tờ mua biệt thự và những cánh đồng nho để sản xuất rượu vang. Ông chủ Pháp mời ông chủ Trung Quốc lên máy bay riêng dạo một vòng quanh vùng trời những cánh rừng nho. Ông đại gia Trung Quốc và thằng con trai tuổi teen lên máy bay. Hai bà vợ của hai ông chủ không lên máy bay, họ ở nhà chuyện trò chờ hai ông chồng về để ký giấy tờ và tiệc tùng. Máy bay rơi cả ba người trên máy bay cùng chết. Ông chủ Trung Quốc đã là người thừa kế duy nhất của dòng họ và thằng con tuổi teen kia đương nhiên là cháu đích tôn duy nhất của dòng họ. Nay chồng con chết hết, bà đại gia Trung Quốc trẻ đẹp kia nắm giữ cả gia tài của chồng con. Thử hỏi mai kia bà sẽ lấy chồng hay không chứ?

Chị Bông suýt xoa:

- Thật cay đắng, thế là cả tài sản khổng lồ của dòng họ kia đã gây dựng bao nhiêu năm bỗng lọt vào tay người con dâu.

Chị Hòe thờ dài lườm thướt:

- Người ta không có tiền của để lại cho con cái cũng buồn. Vợ chồng tôi có nhiều tiền... cũng buồn vì chẳng biết cho con cháu cách nào cho chắc ăn, không uổng phí những đồng tiền của mình.

Chị Bông suy nghĩ:

- Hay là chị để trust fund cho các cháu mai sau là chắc ăn nhất, dù cha mẹ nó thế nào các cháu vẫn là dòng máu nhà chị.

- Tôi cũng đã nghĩ đến điều này rồi. Nhưng cũng vẫn không an toàn. Biết chúng sau này tốt hay xấu, lỡ là đứa ăn chơi hư hỏng hay kém tài thì tiền của tôi cho như đổ sông đổ biển hoặc khi chúng lập gia đình thì gia tài của tôi để lại cũng có thể mất đi nếu chúng li dị hay chết trước.

Chị Bông kêu lên:

- Ôi giời ơi, chị Hòe ơi, chị đã tính kỹ chi li đến thế thì còn hỏi tôi làm gì? Trên cõi đời này không có chỗ nào, không có tài khoản nào là an toàn là vững chắc cho chị để tiền đâu.

- Tôi cũng đang điên đầu vì thế đấy. Có ông bà kia để lại toàn bộ tài sản cho gia đình thằng con trai duy nhất những tưởng con cháu mình sẽ giàu có, sẽ vui hưởng cuộc đời nào ngờ cả nhà thằng con bị tai nạn xe cộ chết hết. Ông bà đang đợi những thủ tục cứ xét để lấy lại tài sản của con mà thực ra là của chính họ, trong khi nhà sui gia cũng đòi chia phần tiền bạc tài sản của con gái họ. Thật là rắc rối.

Chị Bông kể:

- Có lần tôi đọc báo thấy nói về những món tiền unclaimed, tiền không có người nhận, nên chính phủ tiểu bang hay county phải đăng thông báo trên báo chí cùng với tên và những tài khoản bị bỏ quên. Có nhiều lý do, hoặc người ta đã chết đi hoặc tuổi già lú lẫn không nhớ và con cháu thì không hề được biết

đến. Tiền có chủ, để vào tài khoản chủ nghĩ là một lúc nào đó sẽ lấy ra nhưng hóa ra số tiền ấy thành vô chủ.

Chị Hòe kể thêm:

- Tôi cũng đọc tin trên báo một người sửa chữa căn nhà của mình, khi phá vỡ tấm sheetrock đã phát hiện hơn 10 ngàn đô gói cẩn thận trong giấy báo đã cũ, số tiền này cũng bị hư hỏng ít nhiều nhưng vẫn có thể đem ra nhà băng đổi lại được. Rõ ràng là ai đó trước kia đã ở trong căn nhà này, đã dấu chông hay dấu vợ, hay dấu con cái cất món tiền trong vách nhà tường là an toàn. Có thể họ đã chết bất ngờ nên món tiền bí mật vẫn bí mật nằm yên đó cho đến khi căn nhà đổi chủ và chủ mới tình cờ khám phá ra.

- Ở Việt Nam có người không tin nhà băng, mà tin vào tình sui gia thắm thiết, gởi tiền nhờ sui gia giữ giùm. Đến khi muốn lấy lại thì khó khăn. Thế là tình sui gia tan nát làm ảnh hưởng hạnh phúc gia đình của hai con, thiếu điều chúng muốn ly dị vì hai bên cha mẹ cãi cọ, sỉ vả lẫn nhau.

Chị Bông chán nản:

- Nãy giờ chúng ta nói chuyện với nhau tôi thấy... cùng đường rồi, bế tắc rồi. Thì ra không có nơi nào cất giữ tiền bạc vững chắc và an toàn dài lâu cho chúng ta cả, kể cả con cháu ruột thịt.

.....
Nói chuyện với chị Hòe xong chị Bông âm ức vì chưa có câu trả lời. Nghe vợ kể xong anh Bông mỉm cười:

- Hai bà đều... nhiều chuyện mà chuyện tiền để đâu cho an toàn để ợt lại không biết trả lời.

Chị Bông hớn hờ:

- Anh có sáng kiến gì hả?

- Con cháu của những người giàu có lấy lòng như công tử Bạc Liêu hay những con vua cháu chúa ngày trước cao sang quyền quý nay cũng nghèo mạt rệp kìa. Cuộc đời còn là phù vân nói chi tiền bạc.

Chị Bông cãi:

- Cuộc đời phù vân dù ngắn ngủi một tháng một ngày cũng cần có tiền anh ơi.

Anh Bông nói một tràng dài:

- Tại sao những cha mẹ khi tuổi về già cứ vợ vét tất cả tài sản tiền bạc công lao cả đời mình làm ăn dành dụm cho con cháu đến đồng xu cuối cùng mà không nghĩ đến ngay chính bản thân mình. Bây giờ là lúc tiêu xài những đồng tiền mình làm ra, sống vui sống tốt và hãy nghĩ đến tha nhân. Tiền bạc của cải chúng ta để lại cho con cháu bao nhiêu cũng có thể hao mòn hay mất hết như chuyện hai bà vừa kể nhưng có một thứ không bao giờ mất được. Thay vì để cho con cháu tất cả bạc tiền chúng ta hãy lấy ra ít nhiều nào đó giúp người giúp đời, có phải là con cháu được cả hai thứ “gia tài” vừa tiền bạc vừa phước đức của ông bà cha mẹ không.

Chị Bông nhún vai:

- Em nghe điều này nhiều rồi. Làm điều tốt lành hôm nay mà ngày mai thấy kết quả liền thì mới ham chứ để dành làm phước cho con cháu hay cho mình kiếp sau nghe xa vời quá.

- Anh thấy em nghe nhạc Bolero thắm lắm mà, nghe bài nào em thổn thức bài đó, thậm chí có bài hát cũ kỹ cả nửa thế kỷ, tưởng như bị lãng quên vì ca sĩ ngày nay ít người hát, thế mà nghe lại là em nhớ ra ngay cả lời lẫn điệu. Em từng nghe thuyết pháp, nào thầy Pháp Hòa, thầy Chân Tín, thầy Trí Chơn, v.v. mà không thấm gì sao? Anh chỉ nghe ké theo em, nghe loáng thoáng mà cũng thấm thía đôi điều.

Anh Bông quay ra “thuyết pháp” cho chị Bông:

- Dù giàu có như chị Hòe hay không giàu có như chúng ta, nhưng ai cũng cần ăn hiền ở lành cho con cháu được nhờ phước đức cha mẹ ông bà để lại. Đó là gia tài vô giá, là tài khoản an toàn nhất. Nhớ nhé bà Bông.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

THĂM CHỊ

Đã từ lâu chị nằm trên giường bệnh,
Xa cách cuộc đời nhộn nhịp xung quanh,
Em thăm chị, sẽ chia trong im lặng,
Sợ lời vụng về làm chị tủi thân.

Em không dám nhìn vào đôi mắt chị,
Em ngại ngừng vì ánh mắt buồn rầu,
Nhưng em hiểu những gì chị đang nghĩ,
Biết nói gì cho vui bớt niềm đau.

Một ngày nào đôi mắt buồn khép lại,
Trả cho đời những hình ảnh ngày xưa,
Đôi mắt ấy của một thời con gái
Đã từng làm ai thương nhớ ngẩn ngơ.

Em không dám nhìn đôi môi khô héo,
Làm tái tê ngưng đọng cả thời gian,
Cũng đã lâu chị không cười không nói,
Lặng thinh mà nghe cả tiếng thở than.

Nhưng em sẽ cầm lấy bàn tay chị,
Bàn tay còn chút hơi ấm thân quen,
Để mai này chị xuôi tay yên nghỉ,
Khoảnh khắc này em không thể nào quên.

Em vừa cắm bó hoa ở trên bàn,
Để chị thấy bên mình còn sự sống,
Kiếp hoa ngắn ngủi sớm nở chiều tàn,
Vẫn cho đời niềm vui và hi vọng.

Chúng ta vào cuộc hành trình vô tận,
Sự mất còn nối tiếp chẳng riêng ai,
Dù chị đã đứng bên bờ tuyệt vọng,
Em vẫn mong còn gặp chị ngày mai.

Nguyễn Thị Thanh Dương